

Válečné přídavky, není-li prokázáno, že by měly povahu darů nebo jiných aktů pouhé liberality zaměstnavatelovy, pokládati jest za jakési doplnění služebních požitků smluvených, poskytované v důsledku všeobecných poměrů hospodářských a sociálních, za účelem aspoň částečného vyrovnání hospodářských újem, způsobených drahotnými poměry, pokud se týče poklesnutím hodnoty peněz; jinými slovy, v podstatě své jest poskytnutí takových přídaveků modifikací služební smlouvy co do ciferní výše služného, provedenou zaměstnavatelem na prospěch zaměstnanců pod účinkem objektivních příčin, svrchu naznačených. Z tohoto hlediska plyne však jako důsledek, že na takovéto válečné přídavky podle jejich povahy nelze nazírat jinak, než jako na součást služného. Jsou-li však přídavky válečné svou vlastní podstatou součástí služného, nelze ani okolnost, že již dle svého označení zachovávají jistý ráz přechodnosti, jsouce poskytovány s úmyslem, že pominou, až pominou zvláštní příčiny, jež k nim daly podnět, posuzovati jinak, než kolísání výše služného zaměstnanců, jež podmíněno jsouc jednak všeobecnými poměry hospodářskými, jednak utvářením jednotlivých konkrétních poměrů služebních, jest jednou z oněch skutečností, které zákonodárce, upravuje pensijní pojištění, musil a také skutečně vzal v počet.

(Nález nejv. správ. soudu ze 24./6. 1921, č. 11.738/20.)

Zamítnutí (pro nepřipustnost) stížnosti dra A.K., přestoupivšího ze služby soudcovské do služeb soukromých proti výnosu ministerstva spravedlnosti, které odmítlo vydati prémiovou rezervu novému nositeli pojištění.

Stěžovatel oznámil podáním ze dne 5. července 1920 ministerstvu spravedlnosti, že vystupuje ze státní služby a resignuje na svoji dosavadní hodnotu rady zemského soudu. Současně žádal, aby mu přiřčena byla po stránce materiální všechna práva, příslušející zákonně státním zaměstnancům v případě resignace, zvláště dle zákona o pensijním pojišťování soukromých zřízenců podle novely ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. Ministerstvo spravedlnosti přijalo naříkaným výnosem prohlášení jeho, že vystupuje ze služebního poměru a doložilo: »Ke své žádosti o zachování výhod, ze služebního poměru vyplývajících, poukázán budiž na ustanovení § 86., odst. 1. služební pragmatiky, kteréž zákonem o pensijním pojištění zřízenců soukromých nemůže býti dotčeno.« Stížnost běře vyřízení to v odpor pro nezákonnost a vadnost, resp. neúplnost řízení, neboť bylo prý zákonnou povinností ministerstva spravedlnosti zjistiti, že stěžovatel vstoupil do pojistné povinnosti dle zákona z 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. a vydati dle § 68., odst. 2. a § 2. odst. 3. této novely plnou prémiovou rezervu. § 68. odst. 2. cit. nov. ve spojení s předpisem § 2., bod 3. ukládá ovšem státu jako dřívějšímu zaměstnavateli resignovavšího úředníka, který vstoupil do pojistné povinnosti podle zákona o pensijním pojištění soukromých zřízenců, aby vydal nositeli pojištění, u něhož bývalý zaměstnanec státní jest pojištěn, prémiovou rezervu, která by byla u Všeobecného pensijního ústavu nashromážděna, kdyby zaměstnanec byl býval pojištěn u tohoto ústavu. Nebylo-li by žádosti o převod prémiové rezervy náležitě vyhověno, jest nositel pojištění dle § 77. cit. zákona oprávněn zahájití proti státu jako dřívějšímu zaměstnavateli spor, jež rozhoduje s vyloučením práva výměrového přímo ministerstvo sociální péče a k němuž jest přibrati i pojištěnce, může-li rozhodnutí o takovém nároku míti vliv na jeho právo. Z toho však jest patrné, že vyřízení, jehož se stěžovateli po této stránce dostalo od mini-

sterstva spravedlnosti a jež on běře v odpor, není žádným rozhodnutím sporu o vydání prémiové rezervy, jak stížnost zřejmě za to má, nýbrž pouhým prohlášením ministerstva spravedlnosti jako strany a že sporný nárok o převod prémiové rezervy není v cestě administrativní dosud rozřešen. Stížnost do zmíněného výnosu ministerstva spravedlnosti pro odepření převodu prémiové rezervy podaná jest proto dle §§ 2. a 5. zákona o správním soudě nepřipustná a slušelo ji dle § 21. téhož zákona odmítnouti.

(Nález nejv. správ. soudu z 30./3. 1921, č. 12.794/20.)

Nález rozhodčího soudu pro pensijní pojišťování v Praze, zemská úřadovna I. ze 14./10. 1921, č. Cp 5/21/8 v rozepři K. F., bývalého tajemníka v S. H. proti Pensijnímu spolku německých spořitelů v Praze o přiznání vyššího měsíčního důchodu.

Žaloba zamítnuta, pokud se týče odmítnuta, z důvodů: K. F. pojištěn byl u Pensijního spolku německých spořitelů v Praze při základním služném 2040 K ročně. Dne 31. prosince 1919 odešel do výslužby. Výměrem strany žalované ze dne 20. prosince 1919, M. B. N. 13808 byl mu přiznán měsíční důchod částkou 38 K 22 h od 1. ledna 1920. Žalobce domáhal se žalobou, odvolává se na § 21. a 24. zákona z 23. července 1919, č. 443, který v době pensionování již byl v platnosti, přiznání důchodu měsíčního částkou 104 K 66 h k placení předem a důchodů již splatných v úhrnné částce 1988 K 54 h do 14 dnů. Strana žalovaná v námitkách uvedla, že žalobce mohl býti pojištěn u ústavu jen ve smyslu zákona o pensijním pojišťování dle cí. nařízení z 25. června 1914, č. 138, a také do pojištění byl přijat, nikoliv však dle zákona ze dne 23. července 1919, č. 443, který upravuje poměr a zaopatřovací požitky mezi zaměstnanci obecními a obcemi, resp. okresy. Ohledně případného většího požadavku dlužno odkázati žalobce na právní řád civilní proti jeho dřívějšímu zaměstnavateli. Pokud běře žalobce v odpor pensijní výměr podle cí. nařízení ze dne 25. června 1914, č. 138 ř. z. neuvedl ani důvodu, proč tak činí a rozhodčí soud poznává, že jeho žaloba po této stránce je neodůvodněna, poněvadž pensijní výměr plně vyhovuje zákonu. Proto ji bylo zamítnouti. Pokud se žalobce dovolává § 21. a 24. zákona ze dne 23. července 1919, č. 443 Sb. z. a n. a podle toho dožaduje se zvýšení pensijního důchodu, jest žaloba nepřipustná. Dle § 40. cit. zákona rozhodují se spory o výslužné úředníků samosprávných pořadem samosprávných instancí. Proto tedy bylo žalobu odmítnouti.

Zákony, nařízení, výnosy a vyhlášky.

Péče o mládež a osoby odkázané na veřejnou pomoc.

Výnos ministerstva sociální péče republiky Československé ze dne 23. března 1921,*) č. j. 3188 A—1921, o reorganizaci sociální péče o mládež v okresích.

Ve smyslu svého výnosu ze dne 11. září 1920 č. j. 10913, v němž uvedeny jsou důvody pro nezbytnost požadavku, aby byla v každém okresu

*) Vyhovující přáním z kruhů čtenářstva otiskujeme tento výnos a stanovy dodatečně, ač povolaným interesentům byly poslány již své doby přímo.